ΕΤΟΣ ΙΑ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1897 Ἀριθ. 499

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ σταυρικὸς θάνατος.—Οἱ ἀρραβῶνες. Παραμῦθι (ὑπὸ Ἰδος Εἰρήνης Νικολαΐδου.)— Ἡ Οἰκοκυρικὴ μόρφωσις τῶν Ἑλληνίδων.—Εἰς Θεὸς (ποίημα ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη Δασκαλοπούλου).—Λουκία Ἀλβάνα Ἀβογάδρο. — Τὸ Γυναικεῖον Συνέδριον τῶν Βρυξελλῶν (ἀνταπόκρισις ὑπὸ κ. Μαρίας Μαρτέν). Ποικίλα. Ἀλληλογραφία. Συμβουλαί. Συνταγή. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

Ο ΣΤΑΥΡΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἂς μὴ φανῇ παράδοξος ὁ τίτλος. Ἡ Ἑλλὰς κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους καὶ τὰς αὐτὰς συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας πρὸ εἴκοσιν αἰώνων κατεδικάζετο ὁ Χριστὸς εἰς τὸν ἀπαισιώτερον καὶ ἐξευτελιστικώτερον τῶν θανάτων, οὗς ἡ ἀνθρωπίνη σκληρότης ἐπενόησέ ποτε.

Ὡς ὁ μικρὸς καὶ ἄσημος Ναζωραῖος ἐτόλμησε νὰ ἐγείρῃ κεφαλὴν καὶ νὰ ταχθῇ συνήγορος τῶν ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν ἀδικουμένων· ὡς ἐτόλμησε νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς σημαίας του τὰς λέξεις *«ἀλήθεια καὶ δικαιοσύνη»* καὶ νὰ ἀγωνισθῇ ὑπὲρ ἐπικρατήσεως τοῦ εἰς αὐτὰς περιεχομένου ὑψηλοῦ ἰδεώδους· ὡς ἐτόλμησε νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὴν λεγεῶνα τῶν ἱερέων καὶ Φαρισαίων, οὕτω καὶ ἡ Ἑλλάς, ἡ μικρὰ καὶ ἀσθενής, ἐτόλμησε νὰ ἐγείρῃ κεφαλὴν καὶ ὑψώσῃ φωνὴν ὑπὲρ τῶν ἀδικουμένων ἀδελφῶν της, ὑπὲρ ἐκείνων, οἵτινες ἐπὶ αἰῶνας ἤδη πίπτουσι θύματα τῆς σκληροτέρας καὶ ἀπανθρωποτέρας ἐχθρικῆς θηριωδίας.

Καὶ ὡς ἐκεῖνος ἡττήθη εἰς τὴν ἄνισον πάλην, ὡς ἐκεῖνος ἔδωκεν ἑαυτὸν θῦμα ἐξιλαστήριον ὑπὲρ τῆς μεγάλης ἰδέας, ὑπὲρ ἧς πρωτηγωνίστει, ὡς συνηθροίσθησαν περὶ τὴν ἁγίαν ὕπαρξίν του ὅλοι οἱ τερατωδῶς καὶ ἀπαισίως ἰσχυροὶ τῶν χρόνων ἐκείνων καὶ ἐν συμβουλίοις καὶ συνεδρίοις ἀπεφάσισαν τὴν εἰς ἄτιμον θάνατον καταδίκην του, οὕτω καὶ σήμερον οἱ μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου εἰς συνέδρια καὶ συμβούλια Φαρισαϊκὰ ἀπεφάσισαν νὰ παραδώσωσιν εἰς θάνατον ἠθικὸν τὴν μικρὰν καὶ ἀσθενῆ Ἑλλάδα, τὴν τολμήσασαν νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὸ ἄδικον καὶ νὰ ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τοῦ δικαίου.

Σήμερον δὲν καταπολεμεῖται μόνον ἓν Ἔθνος, ὡς τότε δὲν κατεπολεμεῖτο ἓν ἄτομον, ἀλλὰ καταπολεμεῖται μία εὐγενὴς καὶ ὑψηλὴ ἰδέα, πατάσσεται ἡ δικαιοσύνη, ἐξευτελίζεται ἡ ἀλήθεια, ταπεινοῦται καὶ φενακίζεται ἡ ἰδέα τῆς προόδου καὶ τῆς ἐλευθερίας. Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι πρὸ δισχιλίων ἐτῶν δικαιοσύνη, ἀλήθεια, πρόοδος καὶ ἐλευθερία ἦταν πράγματα ἄγνωστα εἰς λαοὺς ἡμιβαρβάρους, εἰς λαοὺς εἰς τοὺς ὁποίους τὸ δίκαιον ἐκανονίζετο πάντοτε ἀναλόγως πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ ἰσχυροτέρου. Σήμερον, ὅτε ὁ Σταυρὸς ἀποτελῇ τὸ σύμβολον πάντων τῶν ὑπογραψάντων τὸν ἠθικὸν τῆς Ἑλλάδος θάνατον, σήμερον, ὅτε τόσον ἐπισήμως διατυμπανίζωνται τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληθείας, ἥτις κανονίζει τὰς πράξεις τῶν νεωτέρων λαῶν· σήμερον ἡ τοιαύτη πρὸς τὸ μικρόν μας Ἔθνος καταδρομὴ ἀποτελεῖ στίγμα καὶ ὄνειδος ὄχι καθ' ἡμῶν, ἀλλὰ κατ' ἐκείνων, οἵτινες ὑπέγραψαν τὴν καταδίκην μας.

Καὶ ἡ μικρὰ Ἑλλάς, ἐξηντλημένη, ἀσθενής, αἱμοσταζουσα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ μαρτυρίου της, βλέπει τὴν χλαμύδα τῆς δόξης της καὶ τὸ διάδημά της τὸ φωτεινόν, ἐξ οὗ ἀπήστραψαν αἱ ἀκτῖνες, εἰς ἃς ὀφείλουν τὸ φῶς οἱ δήμιοί της, βλέπει τὸ σκῆπτρον καὶ τὴν πορφύραν τοῦ προαιωνίου μεγαλείου της ἐκποιούμενα καὶ διασπαθιζόμενα ἀντὶ ὀλίγων κερμάτων ἰδιοτελείας.

Ὁ μικρὸς λαός, ὁ λαὸς ὁ ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ του ἀναλαβὼν μόνος νὰ παταξῇ τὸ ἄδικον καὶ ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ὁ λαὸς ὁ ἡττηθεὶς εἰς τὸν ἄνισον, ἀλλ' ἅγιον τοῦτον ἀγῶνα, σημειώνει διὰ τῆς ὀλιγοσελίδου ἱστορίας τῶν ἡμερῶν αὐτῶν μίαν περίοδον τιμητικῆς μὲν ἀδυναμίας δι' αὐτόν, αἴσχους δὲ καὶ ὀνείδους δι' ἐκείνους, εἰς οὓς ἐν τῇ ἁπλοϊκότητί του ἐνεπιστεύθη τὴν τύχην του.

Καὶ ὁ δέκατος ἕνατος αἰὼν κλείει οὕτω τὰ βιβλία του μὲ

χρεωκοπίαν ἠθικὴν, ἀνήκουστον, μὲ πρᾶξιν ἀντιβαίνουσαν ὄχι πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἃς φέρει ὡς σύμβολά του, ἀλλὰ καὶ πιστοποιοῦσαν ὅτι ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς εἶναι οὐτοπία καὶ ὅτι ὑπὸ τὸ προσωπεῖον αὐτοῦ ὑποκρύπτονται ἔνστικτα βδελυρά, διὰ τὰ ὁποῖα θὰ ἠρυθρίων ἐξ ἐντροπῆς καὶ αὐτοὶ οἱ ἀπαισιώτεροι τοῦ μεσαίωνος ἐγκληματίαι.

Ἀλλ' ἡ Ἑλλὰς, ἡ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ σήμερον, θὰ ἀναζήσῃ καὶ πάλιν, διότι σπέρματα ἀθανασίας καὶ αἰωνιότητος εὑρίσκονται ἐγκατεσπαρμένα εἰς τὴν ἔνδοξον γῆν της. Ἡ Ἑλλὰς, ἡ προδιδομένη ἐν τῇ δυστυχίᾳ της καὶ κατασπαρασσομένη ἐν τῇ πενίᾳ της, μεθ' ὅλας τὰς πλάνας καὶ τὰς διοικητικὰς ἀτελείας της—εἰς ἃς ἄλλως τε ὑπόκεινται πάντες οἱ νέοι λαοί,—ἀντιπροσωπεύει αὐτὴ καὶ μόνη σήμερον τὴν ἰδέαν τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ. Ἡ Ἑλλὰς, ἡ ὡς φοῖνιξ ἐκ τῆς ἰδίας ἄλλοτε ἀναγεννηθεῖσα τέφρας, ἔχει ἐν ἑαυτῇ πολλὰ ζωτικὰ στοιχεῖα, πολλὴν δύναμιν ἀντοχῆς, ὅπως τὸ γηραιὸν καὶ πολυπληγωμένον σῶμά της ὑποστῇ τὸ νέον τοῦτο τραῦμα.

Ἀλλὰ πονεῖ σήμερον καὶ ὁ πόνος της ἐξωτερικεύεται διὰ κραυγῆς ὀδυνηρᾶς, διὰ μυριάδων στεναγμῶν, οὓς ὁ λαός της ἐκπέμπει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς περιαλγοῦς ψυχῆς του. Καὶ ἀγανακτεῖ διὰ τὸ προσγεννηθὲν εἰς αὐτὴν ἄδικον. Καὶ ἐξανίσταται ὑπὸ τὸ βάρος τῶν σιδηρῶν πεδῶν, ἃς θέλουν νὰ ἐπιθέσουν εἰς τὰς τραυματισμένας χεῖράς της. Καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ καὶ τῇ ἀπογνώσει της, ζητεῖ διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν νὰ κατασπαράξῃ τὴν ἰδίαν σάρκα, νὰ καταζεσχίσῃ τὴν ἰδίαν καρδίαν, ἥτις εἰς ἓν μόνον ὑπέπεσεν ἔγκλημα, ὅτι ἀφέθη εἰς τὰς εὐγενεῖς ὁρμάς της, προκειμένου περὶ ἐκπληρώσεως ἱεροῦ καθήκοντος.

Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν θρήνων καὶ τῶν ὀδυρμῶν της ἐν ἰδίᾳ διακρίνεται παράπονον, μία ἀπαρηγόρητος ἀντηχεῖ κραυγή, εἷς στεναγμὸς πόνου καὶ λύπης γεμίζει τὸν ἀέρα καὶ διαλαλεῖται ἀνὰ τὸν ὡραῖον οὐρανόν της.

Καὶ ἀποτελεῖ τὸ παράπονον τοῦτο μεγάλην κατὰ τῶν ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου διεσπαρμένων πολυταλάντων τέκνων της μομφήν. Καὶ ἀποτελεῖ ἐναγώνιον διαμαρτυρίαν κατὰ τοῦ πλούτου καὶ τῶν θησαυρῶν καὶ τῶν ἀτιμήτων μεγάρων ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι, ἐὰν ἀπεφάσιζαν νὰ δώσουν πρὸς ἀλλήλους τὴν χεῖρα καὶ νὰ ἀναμετρήσουν τὸ βάθος τοῦ ἠθικοῦ βαράθρου, εἰς τὸ ὁποῖον παρασύρει καὶ αὐτοὺς ἡ πτῶσίς της, θὰ ἀνεδεικνύοντο ἄξιοι ἀτόγονοι ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι διὰ θυσιῶν πλούτου καὶ αἵματος τῆς ἐδώρησαν τὴν ἐλευθερίαν της. Καὶ θὰ ἐδίδετο οὕτω ἓν μάθημα τιμῆς πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς διαιτητὰς τῆς τύχης καὶ τοῦ μέλλοντός της, τῶν ὁποίων ἡ κηδεμονία βαρύνει ὡς ἐφιάλτης τὰ στήθη μας, καὶ ἡ προστατευτικὴ χεὶρ μετεβλήθη εἰς χεῖρα δημίου ἐκτελοῦντος ἀτιμωτικὸν θάνατον.

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

I

Ὅταν γεννήθηκε ἡ πριγκηπέσσα Ὀτίλδη, ὅλοι ἐξεφώνησαν ἀπὸ θαυμασμὸ καὶ ἔκπληξι, ἀπὸ θαυμασμὸ γιατὶ ἦταν τὸ πεζὸ ὤμορφο παιδάκι τοῦ κόσμου, ἀπὸ ἔκπληξι γιατὶ ἦταν τὸ πεζὸ μικρούτσικο ποῦ μποροῦσε νὰ γείνῃ. Πλαγιασμένη μέσα σὲ μιὰ κουνίτσα, μικροῦλα σὰν χέρι ἀνθρώπινο, φαίνονταν σὰν πουλάκι ἀφτέρωτο μέσα στὴ φωλιά του.

Ὁ βασιλιᾶς καὶ ἡ βασίλισσα ἀδιάκοπα θαύμαζαν τὰ μικρούτσικα χεράκια καὶ ποδαράκια της καὶ τὸ ὤμορφο προσωπάκι της ποῦ ἕνα φυλλαράκι μαργαρίτας μποροῦσε νὰ τὸ σκεπάσῃ. Ἀληθινὰ ὅμως ἀνησυχοῦσαν βλέποντάς την τόσο πολὺ μικροῦλα καὶ ἡ βασιλικὴ μεγαλειότης τους δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ αὐτό, νἄχουν γιὰ παιδὶ ἕνα νάνο, εἶχαν ὅμως πάντα τὴν ἐλπίδα πῶς τὸ κοριτσάκι τους θὰ μεγάλωνε μὲ τὸ καιρὸ, χωρὶς νὰ χάσῃ τίποτα ἀπὸ τὴν ὠμορφιά του Ἀπατήθηκαν στοὺς λογαριασμούς τους. Ἡ κόρη τους μένοντας πάντα ἡ πολὺ χαριτωμένη, τόσο λίγο μεγάλωσε, ποῦ ὅταν ἦταν πέντε χρόνων, δὲν ἦταν μεγαλείτερη ἀπὸ ἕνα μικρούτσικο χορταράκι, καὶ παίζοντας μέσα στοὺς κήπους ἦταν ἀναγκασμένη νὰ σηκώνεται στῆς ἄκρες τῶν ποδιῶν της γιὰ νὰ κόψῃ ἕνα μενεξέ. Προσκάλεσαν τοὺς πεζὸ περίφημους γιατροὺς τοῦ κόσμου καὶ τοὺς ὑποσχέθηκαν μεγάλες ἀμοιβὲς, ἂν κατώρθωναν νὰ μεγαλώσουν λιγάκι τὸ ἀνάστημα τῆς βασιλοπούλας· ἔκαναν συμβούλια μὲ μεγάλη σοβαρότητα καὶ φαντάστηκαν γιατρικὰ πρωτάκουστα ποῦ ὑποχρεώθηκε ἡ Ὀτίλδη νὰ πιῇ καὶ ἀλοιφὲς ἀλάθεφτες ποῦ ἔπρεπε πρωὶ καὶ βράδυ νὰ τῆς ἀλείφουνε τὸ σωματάκι της. Ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ πάντα ἦταν ὁ πολὺ χαριτωμένος νάνος, ὅταν ἔπαιζε μὲ τὸ ἀγαπητό της ἀρνάκι καὶ περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πόδια του χωρὶς νὰ σκύβῃ διόλου τὸ κεφάλι της. Ὁ βασιλιᾶς καὶ ἡ βασίλισσα ζήτησαν τότε βοήθεια ἀπὸ τῆς Μοῖρες ποῦ πάντα βρίσκονται σὲ φιλικὲς σχέσεις· αὐτὲς ἦρθαν ἀμέσως, μερικὲς μέσα σὲ χρυσόστρωτα φορεῖα καὶ στολισμένα μὲ πολύτιμα πετράδια, ποῦ τὰ σήκωναν Ἀράπηδες κατάγυμνοι, ἄλλες μέσα σὲ κρυστάλλινες ἅμαξες ποῦ τῆς ἔσερναν φανταστικὰ ἄλογα, ἄλλες ἤρθαν καλλίτερο νὰ μποῦνε ἀπὸ τὰ παράθυρα ἢ ἀπὸ τὰ τζάκια, μεταμορφωμένες σὲ πουλιὰ τοῦ παραδείσου καὶ μόλις μπένανε μέσα στὴ σάλα, γίνοντον νειὲς ὤμορφες καὶ λαμπροστολισμένες. Ἡ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη χτύπησαν μὲ τὸ μαγικό ραβδί τους τὴν Ὀτίλδη καὶ τὴν πήρανε στὰ χέρια τους· δὲν ἦταν πεζὸ βαργιὰ ἀπὸ μεγάλο σπουργίτη, τὴν φίλησαν, τὴν φύσηξαν στὰ μαλλιά, καὶ ἔκαναν σχήματα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της, λέγοντας παντοδύναμα λόγια.

Τὰ μάγια ποῦ ἔκαμαν οἱ Μοῖρες δὲν ἔκαναν περισσότερο καλὸ ἀπὸ τὰ γιατρικὰ ποῦ ἔδωσαν οἱ σοφοὶ γιατροί· δεκαπέντε χρόνων ἡ πριγκηπέσσα ἦτον τόσο μικρούλα ποῦ ἕνα πρωὶ πιάστηκε ὁλάκερη μέσα 'σὲ ἕνα δόκανο ποῦ εἶχαν στήσει γιὰ τ' ἀηδόνια στὸ περιβόλι. Οἱ αὐλικοὶ, ποῦ πάντα θέλουν νὰ βλέπουν τοὺς ἄρχοντας μὲ καλὴ διάθεσι, ἔκαναν ὅτι μποροῦσαν γιὰ νὰ παρηγορήσουν τὸν βασιλιᾶ καὶ τὴν βασίλισσα. Ἔλεγαν πῶς τίποτα δὲν εἶνε πεζὸ γελοῖο ἀπὸ τὰ ψηλὰ ἀναστήματα, πῶς δέν εἶνε τίποτα ἄλλο, ἂν τὸ καλοεξετάσῃ κανείς, παρὰ ἐλάττωμα καὶ πῶς αὐτοὶ δὲν θέλανε διόλου νὰ εἶνε ψηλοί, καὶ ἅμα βλέπανε νὰ περνάῃ κανένας πολὺ ψηλὸς χωριάτης ἄρχιζαν τὰ γέλοια. Ἡ κυρίες τῆς τιμῆς, γιὰ νὰ μὴ φαίνεται κοντά τους τόσο μικρούλα ἡ πριγκηπέσσα, συμφώνησαν νὰ μὴν φοροῦν πιὰ τακούνια. καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλιᾶ πῆραν τὴν συνήθειαν νὰ μὴ πλησιάζουν στὸ θρόνο παρὰ περπατῶντας μὲ τὰ γόνατα. Μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς κολακείας δὲν μποροῦσαν πάντα νὰ ξεμελαγχολήσουν τὸ βασιλιᾶ καὶ τὴν βασίλισσα. Πολλὲς φορὲς ἤθελαν νὰ κλάψουν, ὅταν φύλαγαν τὴν κόρη τους μὲ μεγάλη προσοχή, ἀπὸ φόβο μήπως τὴν καταπιοῦν ὁλάκερη καὶ κρατούσανε τὰ δάκρυά τους γιὰ νὰ μὴν τὴν βρέξουνε. Ἡ Ὀτίλδη δὲν φαίνονταν διόλου λυπημένη ἀπὸ τὴν δυστυχία της, φαίνονταν μάλιστα πῶς ἦτον πολὺ εὐχαριστημένη ὅταν ἔβλεπε μέσα σ' ἕνα καθρέφτη τοῦ χεριοῦ, καμωμένο ἀπὸ ἕνα μεγάλο διαμάντι, τὸ μικρούτσικο σωματάκι τις.

II

Μὲ τὸν καιρὸ ὁ βασιλιᾶς καὶ ἡ βασίλισσα φαίνονταν λιγώτερο λυπημένοι καὶ βέβαια δὲν θὰ ἀπελπίζονταν πλέον, ἂν δὲν συνέβαινε κάτι ποῦ νὰ τοὺς ξαναθυμίσῃ τὸ πόνο τους. Ἡ φήμη τῆς ὠμορφιᾶς τῆς πριγκηπέσσας εἶχε πάει σὲ ὅλα τὰ βασίλεια καὶ μονάχα γιὰ τὴν ὠμορφιά της μιλοῦσαν χωρὶς διόλου νὰ κάνουνε λόγο καὶ γιὰ τὸ ἀνάστημά της· ἔφτασε λοιπὸν ἡ φήμη αὐτὴ καὶ ὡς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Συρακούσης καὶ ὁ νειὸς ἄρχοντας ἀγάπησε τὴν ὤμορφη βασιλοπούλα τόσο πολὺ, ποῦ ἔστειλε προξενιτάδες γιὰ νὰ τὴ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ πατέρα της γιὰ γυναῖκά του. Καθένας καταλαβαίνει τὴν δύσκολο θέσι ποῦ βρέθηκε ὁ βασιλιᾶς μὲ τέτοια πρότασι. Νὰ παντρέψῃ αὐτὸ τὸ μικρούτσικο κουκλάκι ποῦ δὲν ἦταν μεγαλείτερο ἀπὸ ἕνα πουλάκι, δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ τὸ συλλογισθῇ. Καὶ βρέθηκε ἀκόμη πολὺ στενοχωρημένος, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ ἄρχοντας τῆς Συρακούσης ἦταν ὁ πεζὸ ὤμορφος ἀπ' ὅλους τοὺς πρίγκηπες καὶ ὁ πεζὸ μεγάλος ἀπ' ὅλους τοὺς γίγαντας. Ὅταν γεννήθηκε, ἐστάθηκεν ἀδύνατο νὰ βροῦνε κούνια τόσο μεγάλη ποῦ νὰ χωρέσῃ τὸν ἀπέραντο αὐτὸ πρίγκηπα καὶ ἀναγκαστήκανε νὰ τὸν πλαγιάσουνε ἀπάνω στὸ μακρὺ χαλὶ τῆς σάλας τοῦ θρόνου.

Ὅταν ἦταν τριῶν χρόνων ἔπρεπε νὰ χαμηλώνῃ λιγάκι γιὰ νὰ πιάνῃ τὶς φωλιὲς τῶν πουλιῶν πάνω στὶς κορφὲς τῆς λεύκας. Οἱ γονεῖς του σὰν τοὺς γονεῖς τῆς Ὀτίλδης συμβουλευτήκανε τοὺς γιατροὺς καὶ τὴς Μοῖρες, ἄδικα ὅμως, γιατὶ πάντα μεγάλωνε. Ὅταν οἱ ὑπήκοοί του, γιορτάζοντας καμμιὰ νίκην, τοῦ κάνανε τιμητικὲς ἀψίδες, ἦταν πάντα ἀναγκασμένος νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸ ἄλογο γιὰ νὰ περάσῃ, καὶ ὅσο ψηλὲς καὶ ἂν ἦσαν πάντα ἔπρεπε νὰ σκύψῃ λιγάκι τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ μὴ χτυπήσῃ ἡ ἀσημένια περικεφαλαία του πάνω στὴν ἀψίδα. Φυσικὰ ὁ βασιλιᾶς καὶ ἡ βασίλισσα εἶπαν στοὺς προξενιτάδες πῶς αὐτὸς ὁ γάμος ἦταν τὸ πεζὸ ἀδύνατο πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Μὰ ὁ νεὸς αὐτοκράτορας ποῦ πολὺ εὔκολα θύμωνε δὲν εὐχαριστήθηκε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀπάντησι, δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτα· τὸ μικρὸ ἀνάστημα τῆς Ὀτίλδης τοῦ φάνηκε πρόφασι ποῦ φαντάστηκαν οἱ γονεῖς της γιὰ νὰ μὴ δεχτοῦν τὴν πρότασί του, καὶ βάζοντας τ' ἄρματά του εἶπε πῶς παντοῦ θὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμο γιὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ.

III

Ἔκανε καθὼς εἶπε· ἔγειναν φοβερὲς μάχες, ὁλάκερες πολιτείες καὶ χωριὰ ρημοθήκανε καὶ καήκανε, καὶ τόσα ἄλλα κακὰ γείνανε ποῦ ὁ βασιλιᾶς εἶδε πῶς θὰ καταστρέφονταν ὅλο τὸ βασίλειό του ἂν δὲν παραδέχονταν τὴν πρότασι τοῦ γίγαντα αὐτοκράτορα.

Τοῦ ζήτησαν λοιπὸν τὴν εἰρήνην καὶ τοῦ ὑποσχέθησαν τὴν κόρη τους γιὰ γυναῖκα, καὶ ἦταν βέβαιος, πῶς ὁ ἄρχοντας αὐτὸς βλέποντας τὴν Ὀτίλδη τόσο μικρίστομη, δὲν θὰ ἐπέμενε στὴν ἰδέα του καὶ θὰ γύριζε στὸ βασίλειό του ἂν καὶ ἦταν νικητής.

Ἡ μέρα ποῦ θὰ πρωτόβλεπε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του ὡρίστηκε, καὶ θὰ τὴν ἔβλεπε μέσα στὸ περιβόλι καὶ ὄχι μέσα στὸ παλάτι γιατὶ ὁ νεὸς δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ ὀρθὸς μέσα στὶς σάλες, τόσο ἦταν χαμηλὰ γιὰ αὐτὸν τὰ ταβάνια.

— Δὲν βλέπω διόλου τὴν πριγκηπέσσα, εἶπε, δὲν θὰ 'ρθῇ;

— Κύτταξε στὰ πόδια σου, εἶπεν ὁ βασιλιᾶς. Ἦταν, ἀληθινὰ ἐκεῖ μπροστά τους, τόσομικρούλα καὶ τόσο ὤμορφη μὲ τὸ χρυσό της φόρεμα καὶ τὸ καταστόλιστο μίτωπο ἀπὸ πετράδια, ὥστε φαίνονταν ἀκόμη πεζὸ μικρὴ μπροστὰ στὸν ὤμορφο καὶ μεγάλο αὐτὸ πρίγκηπα ποῦ ἔλαμπαν τ' ἄρματά του ἀπὸ τὸν ἥλιο.

—Ἀλλοίμονο! εἶπε ἐκεῖνος.

Γιατὶ ἀπελπίζονταν βλέποντάς την, ἐκεῖ κάτου, τόσο ὤμορφη μὰ τόσο μικροῦλα.

— Ἀλλοίμονο, εἶπε καὶ ἐκείνη.

Γιατὶ ἦταν πολὺ λυπημένη νὰ τὸν βλέπῃ ἐκεῖ πάνου, τόσο ὤμορφο μὰ τόσο μεγάλο! Καὶ τὰ χαμηλωμένα μάτια 'κείνης καὶ τὰ σηκωμένα μάτια 'κείνου γέμισαν ἀπὸ δάκρυα.

— Ἄρχοντα, εἶπε τότε ὁ βασιλιᾶς, ἐνῷ κεῖνος ἀκόμη βλέπονταν ἀπὸ μακρυά, Ἄρχοντα, βλέπεις πῶς εἶνε ἀδύνατο νὰ πάρῃς τὴν κόρην μου γυναῖκα.

Μὰ δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του καὶ ἔκπληκτος ἔβλεπε τὴ πριγκηπέσσα καὶ τὸν αὐτοκράτορα, 'κεῖνος νὰ χαμηλώνῃ, 'κείνη νὰ ψηλώνῃ, ἀπὸ τὴν μεγάλη ἀγάπη τους, ποῦ τράβαγε τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλο, καὶ εἶχε πεζὸ μεγάλη δυνάμι καὶ ἀπὸ τὶς μοῖρες καὶ ἔτσι βρέθηκαν λίγο--λίγο ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο καὶ τὰ χείλια των ἑνώθηκαν σὰν δυὸ τραντάφυλλα στὸ ἴδιο κλωνάρι.

Ἰρήνη Νικολαΐδου.

Η ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΜΟΡΦΩΣΙΣ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Τὸ μέγα πρόβλημα τῆς οἰκογενειακῆς ἡσυχίας καὶ ἁρμονίας λύεται. Τὸ οἰκοκυρεζό, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν ὁ θωμὸς τῶν μητέρων μας, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκαλλιεργήθησαν τὰ εὐγενέστερα καὶ ὡραιότερα τῶν αἰσθημάτων, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν θρησκείαν, τὸ οἰκοκυρεζό, τὸ ἐγκαταλειφθὲν σχεδὸν ἐπί τινα καιρὸν χάριν τῆς ἀποκλειστικῆς καλλιεργείας τοῦ πνεύματος τῶν νεανίδων, τὸ οἰκοκυρζὸ ἀνακτᾷ καὶ πάλιν τὰ δικαιώματά του, ἀναλαμβάνει καὶ πάλιν τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν γυναικείαν ἀγωγήν.

Δούλη ἡ γυνὴ καὶ εἰς τὸ σκότος τῶν προλήψεων καὶ τῆς ἀμαθείας πλέουσα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν αἰώνων τῆς δουλείας, φυσικὸν ἦτο, εὐθὺς ὡς ὁ ὁρίζων τῆς ἐλευθερίας ἤνοιξε καὶ πρὸ αὐτῆς εὐρείας τὰς πύλας τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, νὰ ριφθῇ ἀκατάσχετος, ἀχαλίνωτος πρὸς αὐτόν, νὰ θεωρῇ δὲ σχεδὸν ὡς ἀνάξιον τοῦ νέου βίου της τὴν εἰς τὰ ἔργα τοῦ οἴκου συστηματικὴν ἐπίδοσιν καὶ ἐνασχόλησιν.

Ἡ τοιαύτη μεταβολὴ τῶν τοῦ οἴκου ἐδημιούργησε τὰς λεγεῶνας τοῦ συγχρόνου ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, τὸ ὁποῖον ὅσον πολυάριθμον καὶ πολυτελὲς καὶ ἂν εἶναι, δὲν ἀναπληροῖ ὅμως οὔτε κατὰ προσέγγισιν τὴν ἐκλείψασαν σχεδὸν ἀπὸ τῆς οἰκία-

κῆς ἑστίας ποίησιν, μὲ τὴν ὁποίαν περιεβάλλετο ὁ οἰκογενειακὸς βίος, ὅταν ἡ οἰκοδέσποινα μετὰ τῶν θυγατέρων της ἐμερίμνα αὐτοπροσώπως καὶ ἐξετέλει ἰδιοχείρως τὰ οἰκιακὰ ἔργα.

Θὰ ἐδικαιολογεῖτο δὲ ἡ τοιαύτη μετατροπὴ τοῦ οἰκογενειακοῦ μας βίου, ἐὰν συμφώνως μὲ τὴν νεωτέραν μόρφωσιν τῆς κόρης, αὕτη ἐπεδίδετο εἰς εἰδικὰς ἀσχολίας, χρησιμοποιοῦσα ἐπωφελῶς, εἴτε δι' ἑαυτὴν, εἴτε διὰ τὴν οἰκογένειάν της τὰ ἀποκτηθέντα πνευματικὰ ἐφόδιά της.

Ἀλλὰ πλὴν μιᾶς ὡρισμένης τάξεως νεανίδων, αἵτινες ἐπιδίδονται εἰς τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα καὶ αἵτινες ἐπολαπλασιάσθησαν εἰς σημεῖον, ἐμεβάλλον εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις τοὺς ἐνδιαφερομένους διὰ τὸ μέλλον των, πᾶσαι αἱ λοιπαὶ σχεδὸν διέρχονται τὰς ὡραίας τῆς νεότητός των ἡμέρας, ἀνιῶσαι, καὶ τὴν τοῦ ἐγγάμου βίου των περίοδον ἀπηλπισμέναι καὶ δυστυχεῖς, διότι δυσκόλως ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰς ἀνάγκας, ἃς δημιουργεῖ ἡ κίνησις καὶ τακτικὴ λειτουργία τοῦ οἰκιακοῦ μηχανισμοῦ.

Ὄχι ὅτι αἱ σύγχρονοι μητέρες δὲν κάμνουν ὅ,τι δύνανται, ὅπως μεταδώσουν εἰς τὰς θυγατέρας των τὰς γνώσεις, αἵτινες ἀπαιτοῦνται πρὸς καλὴν διοίκησιν καὶ διατήρησιν τοῦ οἴκου· τὸ τοιοῦτον δι' ἐλαχίστας μόνον μητέρας δύναται νὰ λεχθῇ. Ἀλλ' ἰδίᾳ διότι ἡ μόρφωσις αὐτὴ δὲν εἶναι συστηματική, ἀναλόγως δὲ πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ συγχρόνου βίου δὲν εἶναι καὶ ἐπαρκής.

Ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀμερική, αἱ ὁποῖαι εἶχον τὴν πρόνοιαν νὰ διοργανώσουν ἀρχῆθεν, παρὰ τὰ σχολεῖα ἐν οἷς ἐπιδιώκεται ἡ πνευματικὴ ἀνάπτυξις τῆς κόρης καὶ σχολεῖα, ἐν οἷς ἡ κόρη ἀσκεῖται εἰδικῶς καὶ συστηματικῶς καὶ εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα καὶ εἰς τὰ βιοπαραγωγὰ γυναικεῖα ἐπαγγέλματα, ἐμόρφωσαν οὕτω τὸν τέλειον τύπον τῆς γυναικὸς οἰκοδεσποίνης, ἀλλὰ καὶ γυναικὸς ἐγκυκλοπαιδικῆς καὶ σοφῆς ἐνταύτῳ, γυναικός, ἥτις τὴν πρωΐαν μὲ τὴν ἐμπροσθέλλαν της καὶ τὴν μεσημβρίαν μὲ τὴν κομψὴν ἐσθῆτά της συγκεντροῖ ἐν ἑαυτῇ ὅλα τὰ ἐφόδια καὶ τὰ χαρίσματα, τὰ δημιουργοῦντα τὴν οἰκογενειακὴν εὐδαιμονίαν.

Οὕτω προικισμένη καὶ μὲ τοιαῦτα ἐφόδια εἰσαγομένη εἰς τὴν ζωὴν ἡ κόρη, ἐὰν μὲν ἀνήκῃ εἰς εὔπορον οἰκογένειαν, δημιουργεῖ ἀκόπως τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἰδίου οἴκου, καὶ ἐάν ποτε διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς ἰδίας της δράσεως περιπέσῃ ὁ οἶκός της εἰς οἰκονομικὴν στενοχωρίαν, δύναται νὰ τὸν συγκρατήσῃ καὶ νὰ τὸν ἀνεγείρῃ καταρρέοντα. Ἐὰν δὲ ἀνήκῃ εἰς οἰκογένειαν πτωχήν, δύναται καὶ νὰ ζήσῃ ἀξιοπρεπῶς, ἐργαζομένη καὶ εὐκολωτέρας νὰ τύχῃ ἀποκαταστάσεως, ὡς φέρουσα εἰς τὸν οἶκον, ὃν θὰ ἱδρύσῃ, ὄχι ἀπαιτήσεις παραλόγους καὶ οἰκονομικὰ βάρη δυσβάστακτα, ἀλλὰ τοὐναντίον τὴν πολύτιμον τῆς ἐργασίας ἕξιν, ἥτις ἀποτελεῖ ἀσφαλῆ καὶ μεγάλην προῖκα, ἐξασφαλίζουσαν τὴν οἰκογενειακὴν εὐδαιμονίαν.

Τὴν ἀνάγκην τῆς ἱδρύσεως τοιούτων σχολείων ἀπὸ δεκαετίας διακηρύττομεν καὶ ἀγωνιζόμεθα νὰ καταστήσωμεν ἐπαισθητὴν καὶ ἐπείγουσαν εἰς τοὺς κατὰ καιροὺς διευθύνοντας τὰ τῆς γυναικείας ἀγωγῆς καὶ παιδεύσεως. Ἂν δέ, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν, καὶ νομοσχέδιον σχετικὸν ἔχει συνταχθῆ καὶ προπαρασκευαστικὴ ἐργασία ἔχει ἐπιτελεσθῆ ἀπὸ τριετίας ὅλης, ἐν τούτοις αἱ διάφοροι πολιτικαὶ ἀνωμαλίαι τῆς χώρας δὲν ἐπέτρεψαν τὴν ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον παρὰ τῆς πολιτείας μεταρρύθμισιν τῆς γυναικείας μορφώσεως.

Ἡ «Ἕνωσις τῶν Ἑλληνίδων» εἰς τὸ πρὸ ἔτους περίπου καταρτισθὲν πρόγραμμά της ἀνέγραψεν ἐν ἰδίῳ τμήματι αὐτῆς, τὴν ἵδρυσιν τοιούτων οἰκοκυρικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν σχολῶν, ὧν ἡ λειτουργία θὰ ἤρχιζεν ἔκτοτε, ἐὰν τὰ ἐθνικὰ ἡμῶν πράγματα δὲν περιέσπων τὴν προσοχὴν τῶν ἀπαρτιζουσῶν τὴν «Ἕνωσιν» κυριῶν, αἵτινες καὶ συγκεντρωθεῖσαι πᾶσαι εἰς τὸ «Ἐθνικὸν Τμῆμα» τόσης εὐεργεσίας καὶ καλοῦ ἐγένοντο πρόξενοι.

Ἤδη, ὅτε ἡ θλιβερὰ ἱστορία τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν ἀτυχημάτων φαίνεται κλείουσα τὰς σελίδας της καὶ τὸ ἔργον τῆς περισυλλογῆς καὶ ἀνορθώσεως ἤρχισεν, ἱδρύεται ἡ πρώτη ἐν Ἀθήναις Οἰκοκυρικὴ καὶ Ἐπαγγελματικὴ σχολὴ ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ τὴν διοικητικὴν ἐπίβλεψιν τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων».

Αἱ ἐγγραφόμεναι εἰς τὴν σχολὴν ταύτην μαθήτριαι διαιροῦνται εἰς δύο κατηγορίας. Εἰς τὰς ἀποφοίτους τῶν παρθεναγωγείων καὶ τὰς νεάνιδας καὶ κυρίας, αἱ ὁποῖαι ἐπιθυμοῦν νὰ ἀσκηθοῦν συστηματικώτερον εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα, ἤτοι τὴν μαγειρικήν, τὴν κοπτικὴν καὶ ραπτικὴν φορεμάτων, τὴν πιλοποιίαν, τὴν στηθοδεσμοποιΐαν, πλυντικὴν καὶ σιδέρωμα, ὡς καὶ εἰς τὰς τέχνας, ἀνθοποιίαν, φωτογραφίαν, ξυλογλυπτικήν, κομψοτεχνίαν, ἀγγειοπλαστικήν, πυρογραφίαν, διπλογραφίαν κ. ἄ. καὶ εἰς νεάνιδας, αἱ ὁποῖαι ἐπιθυμοῦν νὰ μετέλθουν ὡς βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα μίαν ἐκ τῶν ἄνω ἀναφερομένων τεχνῶν. Ἡ διδασκαλία τῶν μελλουσῶν νὰ ἀσκηθοῦν ὡς εἰδικαὶ τεχνίτριαι γίνεται εἰς ἰδιαιτέρας ὥρας καὶ ἡμέρας δι' ἕκαστον τεχνικὸν μάθημα καὶ ἡ διδασκαλία, ἡ ἀποκλειστικῶς οἰκοκυρικὴ καὶ ἐρασιτεχνική, ἐπίσης κεχωρισμένως.

Διὰ τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς προσελήφθη μάγειρος ἀρίστη, ἀπόφοιτος διασήμου μαγειρικοῦ σχολείου, ἐναλλὰξ δὲ θὰ διδάσκεται Ἑλληνικὴ καὶ Εὐρωπαϊκὴ κουζίνα. Εἰς τὰ μαγειρεῖα τῆς σχολῆς ἐγγράφονται συνδρομήτριαι, αἱ ἐπιθυμοῦσαι οἰκογένειαι νὰ λαμβάνωσιν ἐκ τῶν ἐν τῇ σχολῇ παρασκευαζομένων φαγητῶν κατ' οἶκον ἀντὶ ὡρισμένου ἀντιτίμου. Τὸ μέτρον τοῦτο δι' ὀλιγομελεῖς ἰδίᾳ οἰκογενείας εἶναι ἄριστον καὶ οἰκονομικώτατον, διότι καὶ τροφὴν ἀρίστην καὶ καθαρὰν θὰ ἔχουν καὶ ἀπὸ τὰς μαγειρίσσας θὰ ἀπαλλαχθοῦν καὶ τὸ ἥμισυ μόλις θὰ ἐξοδεύουν ἐκ τῶν δαπανωμένων κατ' οἶκον.

Δίδακτρα ὡρίσθησαν 15 δρ. κατὰ μῆνα διὰ τὰς ἀκολουθούσας πλὴν τῶν γενικῶν μαθημάτων καὶ ἓν μόνον τεχνικὸν μάθημα. Διὰ τὰς ἀκολουθούσας ὅλα τὰ τεχνικὰ μαθήματα τὰ δίδακτρα εἶναι 30 δρ. κατὰ μῆνα. Διὰ τὰς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπιθυμούσας νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὴν σχολὴν ταύτην καὶ νὰ διαιτῶνται ταὐτοχρόνως γίνονται ἰδιαίτεραι συμφωνίαι μετὰ τῆς Διευθύνσεως.

Τακτικὰ μαθήματα τῆς σχολῆς ἄρχονται ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ Ὀκτωβρίου. Αἱ ἐγγραφαὶ δὲ ἐξακολουθοῦν καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 12ης π.μ. εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἑνώσεως», ὁδὸς Νίκης ἀρ. 11.

ΕΙΝΕ ΘΕΟΣ

Καθόμουν ὁλομόναχη στὸ ἔρημ' ἀκρογιάλι
Κι' ἀγράντευα τὰ κύματα ποῦ 'ρχόντουσαν μ' ὁρμὴ
Στὸ βράχο καὶ τὸν ἔσφιγγαν στὴν ἄσπρη τους ἀγκάλη
Μὲ πόθο τὸν φιλοῦσανε ν' ἔφευγαν στὴ στιγμή.

—

Ἴσαν' ὁ γαλάζιος οὐρανὸς γλυκὰ φωτοβολοῦσε
Κ' ἐδάνειζε τὸ χρῶμά του στὰ ὥμορφα νερά,
Τὸ ἀεράκι δροσερὸ σιγὰ σιγὰ φυσοῦσε
Ἀνάδευε τὴ θάλασσα κ' ἔπαιζε μὲ χαρά.

—

Κ' ἐφούσκωναν τὰ κύματα τὸ 'να μαζῆ μὲ τ' ἄλλο
Στὸ περιγιάλι σπούσανε μὲ μέτρο καὶ ρυθμό,
Σὰν ἄνθρωπος ποῦ φόρτωμα βαστᾷ βαρὺ μεγάλο
Καὶ κάτω τὸ πετᾷ στὴ γῆ καὶ φεύγει μὲ θυμό.

—

Καὶ τά 'βλεπα ποῦ ἔτρεχαν ἀφροστεφανωμένα,
Καὶ σπάζανε μὲ βογγητὸ στὰ πόδια μου ἐκεῖ·
Σὰν τὰ θερμὰ μουγγρίζανε ποῦ τρέχουν μανισμένα
Καὶ μὲ 'μεθοῦσ' ἡ ἄγρια ἐκείνη μουσική.

—

Κ' εἶπα : «Πῶς εἶνε δυνατὸν μονάχη της νὰ γείνῃ
Ἡ θάλασσα ἡ ἀπέραντη μὲ τ' ἀρμυρὰ νερά,
Π' ἄλλοτε παίζει καὶ γελᾷ μὲ νάζι μὲ γαλήνη
Κ' ἔξαφνα πάλι κύματα σηκώνει φοβερά.

—

Ποῦ τρέχουνε ἀκράτητα καὶ τὰ χαλίκια σπρώχνουν
Καὶ τραγῳδοῦν μαζὴ μ' αὐτὰ καὶ τὰ γλυκοφιλοῦν
Τὸ ἕνα τ' ἄλλο κυνηγᾷ καὶ παίζουν καὶ μαλώνουν
Τοὺς βράχους ἀγκαλιάζουνε καὶ τοὺς κρυφομιλοῦν !

—

Πῶς γίνεται ὁ οὐρανὸς, ὁ διαμαντοσπαρμένος,
Τὸ φεγγαράκι τ' ἀργυρὸ, ἡ ροδινὴ αὐγὴ
Ὁ ἥλιος ποῦ περιφανα χρυσοστεφανωμένος
Δίνει ἐλπίδα καὶ χαρὰ, δίνει ζωὴ στὴ γῆ.

—

Πῶς γίνεται μονάχα τους τὰ πάντα νἄχουν γείνῃ
Χωρὶς καμμιὰ διάταξι καὶ θέλησι καμμιὰ,
Χωρὶς καμμία δύναμι ποῦ νὰ τὰ διευθύνῃ !
Μόνον νὰ τὸ σκεφθῇ κανεὶς ἐὰν ἦταν βλαστημιά !

—

Ὦ ! ναὶ ὑπάρχει θεῖος νοῦς, μέγας Θεὸς ὑπάρχει
Ποῦ ἔκαμε τὸν οὐρανὸ, τὸ κῦμα, τὰ βουνά·
Μέγας Θεὸς ποῦ βασιλεᾶς σ' ὅλον τὸν κόσμον ἄρχει
Κι' ὅπου μὲ χέρι σταθερὸ τὰ πάντα κυβερνᾷ.

Κρυσταλλία Λασκαλοπούλου (Χρυσοβέργη)

ΛΟΥΚΙΑ ΑΛΒΑΝΑ ΑΒΟΓΑΔΡΟ

Ἡ Ἤπειρος ὠνομάσθη παρὰ τῶν ἱστορικῶν μας εὔανδρος. Ὁ τίτλος, τροποποιούμενος, ἠδύνατο νὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐπὶ τῶν γυναικῶν, τόσας ἐξεχούσας γυναικείας φυσιογνωμίας παρουσιάζει ἡ γυναικεία πινακοθήκη τῆς Ἠπείρου, τόσα ὀνόματα γυναικῶν λαμπρύνουν τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τῆς χώρας, εἰς ἣν τὸ κάλλος καὶ ὁ πατριωτισμὸς καὶ τὸ πολεμικὸν μένος καὶ τὰ γράμματα ἦσαν κοινὰ διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας.

Εἰς τὰς ἡρωΐδας καὶ τὰς περικαλλεῖς μόνον γυναῖκας τῆς Ἠπείρου ἀφιερώσαμεν μέχρι σήμερον σελίδας τινάς. Ἀλλ' ὡς προείπομεν ἡ ἱστορία αὐτῶν συνεχίζεται εἰς τὰς γυναῖκας τῆς Κερκύρας, ἥτις εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν σχεδὸν ἀποικία ἠπειρωτική.

Ἀξιοπαρατήρητον δ' εἶναι ὅτι ὑπὸ τὴν νέαν των πατρίδα αἱ ἀπόγονοι τῶν ἡρωΐδων τοῦ Σουλίου καὶ τῶν θυμάτων τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, συμφώνως μὲ τὰς νέας συνθήκας καὶ τοὺς κοινωνικοὺς τῆς ζωῆς ὅρους, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον καταθέτουν τὰ βέλη καὶ τὸ κράνος τοῦ Ἄρεος καὶ ἀντὶ νὰ ἀνταλλάξουν αὐτὰ μὲ ἠλακάτην καὶ ἱστόν, ὡς ἔπραττον αἱ γυναῖκες τῶν λοιπῶν Ἰονίων νήσων, τάσσονται ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς σοφῆς τοῦ Διὸς κόρης, ἐπιδιδόμεναι εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα κατ' ἐξοχὴν εὐδοκίμησαν.

Δὲν ἤκμασαν δὲ μόνον εἰς Κέρκυραν, ἀλλ' οὔτε ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων μετῴκησαν ὅλοι οἱ Ἠπειρῶται, οἱ φεύγοντες τὰς κατὰ καιροὺς θηριωδίας τῶν τυράννων κατακτητῶν. Γυναῖκας ἠπειρωτίδας ἀνευρίσκομεν, εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐπιφανῶν γυναικῶν τῆς Ἰταλίας, ὄχι μόνον τὰς ἐν Κερκύρᾳ γεννηθείσας, Θεοτόκη καὶ Πετρετίνη ἀλλὰ καὶ ἄλλας, ὧν αἱ οἰκογένειαι κατ' εὐθεῖαν ἐξ Ἠπείρου εἰς Ἰταλίαν μετῴκησαν.

Ἡ Ἰταλία, ἡ κατ' ἐξοχὴν ἑστία τῶν γραμμάτων καὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ἡ γειτονεύουσα τόσον μὲ τὴν Ἤπειρον, ὅσον καὶ μὲ τὰς Ἰονίους νήσους καὶ παρέχουσα μείζονα ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν ἐκεῖ καταφευγόντων Ἑλλήνων, εἵλκυσε ἀπὸ τῆς 16ης ἑκατονταετηρίδος πολλὰς Ἑλληνικὰς οἰκογενείας, αἵτινες καὶ ὁλοκλήρους πόλεις συνῴκισαν, ἐν αἷς διατηρεῖται μέχρι σήμερον ἰδίωμα ἐφθαρμένης Ἑλληνικῆς γλώσσης μετὰ Ἰταλικῆς.

Μεταξὺ τῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀποικισάντων εἰς Ἰταλίαν Ἑλληνικῶν οἴκων κατατάσσεται καὶ ὁ οἶκος Ἀλβάνα. Ἴσως οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ οἴκου τούτου κατώρθωσαν νὰ περισώσουν τὸν οἰκογενειακὸν πλοῦτόν των καὶ νὰ μεταφέρουν αὐτὸν εἰς Ἰταλίαν, εὐφυεῖς δὲ καὶ κατ' ἐξοχὴν νοήμονες, ὡς ὅλοι οἱ Ἠπειρῶται, ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος διεκρίθησαν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ συνεδέθησαν διὰ γάμων μετὰ εὐγενῶν ἰταλικῶν οἴκων. Ἀνδραγαθήσαντες βραδύτερον καὶ εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ εἰς τὰ γράμματα διακριθέντες, ἐγένοντο κύριοι τῆς ἡγεμονίας τοῦ Σοριανοῦ, ἐξιταλισθέντες καθ' ὁλοκληρίαν, καὶ ἀλλάξαντες καὶ θρησκευμα, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν θέσεων, ἃς κατέλαβον ἐν τοῖς θρησκευτικοῖς ἀξιώμασι πολλοὶ ἀπόγονοι τοῦ οἴκου Ἀλβάνα. Οὕτω πλὴν τῶν καρδιναλλίων καὶ ἐπισκόπων, ἐκ τοῦ οἴκου τούτου ἔχομεν καὶ Πάπαν τὸν Κλήμεντα ΙΑ' Ἀλβάναν ἐπίσης, ὡς ἔχομεν καὶ τὸν μέγα δουκικὸν οἶκον Ἀλβάνα ἐν Φλωρεντίᾳ, τὸν διάσημον διὰ τὴν *villa Albani*, ἥτις ἀπετέλει ἓν τῶν καλλιτεχνικωτέρων μουσείων τῆς Φλωρεντίας, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἀλφιέρης καὶ τόσοι καλλιτέχναι, φίλοι τῆς δουκίσσης Ἀλβάνα, ἐφιλοξενοῦντο κατὰ καιρούς.

Τοῦ ἠπειρωτικοῦ τούτου οἴκου γόνος, πρὶν ἢ εἰσέτι καθ' ὁλοκληρίαν ἐξιταλισθῇ εἶναι ἡ Λουκία Ἀλβάνα, θυγάτηρ τοῦ ἱππότου Ἰωάννου Ἀλβάνα καὶ τῆς Ἰταλίδος Λαύρας Λόγγα.

Ἡ Λουκία Ἀλβάνα τάσσεται μεταξὺ τῶν φιλολόγων γυναικῶν τῆς Ἰταλίας, ἀκμάσασα περὶ τὸ 1650 ὄχι μόνον ὡς φιλόλογος, ἀλλὰ καὶ ὡς ποιήτρια καὶ ὡς ἱστορικὴ συγγραφεύς. Ἡ Ἰταλία οὕτω τιθετεῖ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὰ ἐπιφανῆ τέκνα τῆς δούλης τότε Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα θερμαίνει εἰς τοὺς φιλοξένους κόλπους της καὶ ἐκ τῆς δόξης τῶν ὁποίων στολίζει τὰ στέμματα καὶ τὰ διαδήματα τῶν ἰδίων εὐγενῶν οἴκων.

Μὲ τὴν φιλολογικὴν καὶ ποιητικὴν δόξαν τῆς ὡραίας καὶ γλυκυτάτης κόρης τοῦ Ἀλβάνα, ὡς τὴν ἀποκαλοῦν οἱ Ἰταλοὶ συγγραφεῖς, στολίζεται τὸ ὄνομα τοῦ ἱππότου Φαυστίνου Ἀβογάδρου, ὅστις ὑπῆρξε σύζυγος τῆς Λουκίας καὶ ὑπασπιστὴς τοῦ δουκὸς τῆς Φερράρας.

Οἱ Ἰταλοὶ κριτικοί, ἐν οἷς καὶ ὁ Mario Crescimbeni, σοφός, ἀκμάσας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῆς ἰταλικῆς δημώδους ποιήσεως, λόγον ποιούμενος περὶ τοῦ ποιητικοῦ ἔργου τῆς Λουκίας Ἀλβάνα Ἀβογάδρου, ἀποκαλεῖ αὐτὴν vivace nelle invenzioni, purgata nella favella, facile nella maniera et dolce nello stile· ἤτοι ζωηρὰν εἰς τὴν ἐπινοητικότητα, εὐκρινῆ εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ λόγου, εὔκολον εἰς τὴν σύνθεσιν καὶ γλυκεῖαν εἰς τὸ ὕφος. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἱστορικοὶ τοῦ πρώτου ἡμίσεως τοῦ 17ου αἰῶνος ἀναφέρουσιν αὐτὴν ὡς διακρινομένην διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὰς γνώσεις της. Χαρακτηρίζει δὲ ἐπαρκῶς τὴν νέαν γυναῖκα καὶ ἐπιστολή τις περισωθεῖσα τοῦ Ματθαίου Βέμβου, ἐν ᾗ, περιγράφων οὗτος νυμφικήν τινα τελετήν, λέγει περὶ τῆς Λουκίας Ἀλβάνα: «tra molte donne che vi erano invitate, vi fa la figliuola del cavaliere d'Albana, collateral des nostro generale, maritata qui nel cav. Faustino Avogadro..... bellissima di corpo e di gentile sangue, ma bellissima d'animo e nobilissima, la quale fra l'altre sue virtà si diletta grandemente delle buone lettere volgari e latine, e di storie, e di poesie. Ed io presi più piacere de suoi dolci ed accorti ragionamenti, che d'altra cosa degne di essere gratissima, che io vedessi o vidissi in cosi belle nozze. Ἤτοι·» μεταξὺ πολλῶν προσκεκλημένων κυριῶν ἦτο καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἱππότου Ἀλβάνα, συγγενοῦς τοῦ στρατηγοῦ μας, σύζυγος τοῦ ἱππότου Φαυστίνου Ἀβογάδρου. . . . . ὡραιοτάτη τὴν μορφὴν καὶ εὐγενὴς τὴν καταγωγήν, ἀλλὰ καὶ πολὺ ὡραία τὴν ψυχήν. Αὕτη μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀρετῶν της διακρίνεται ὡς ἀσχολουμένη καὶ εἰς τὴν σύγχρονον καὶ εἰς τὴν λατινικὴν φιλολογίαν καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ εἰς τὴν ποίησιν. Καὶ ἐγὼ ἐγοητεύθην περισσότερον ἀπὸ τὰς γλυκείας καὶ εὐπροσηγόρους λέξεις της, ἢ ἀπὸ τὰ ἄλλα τερπνὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶδα εἰς τοὺς τόσον ὡραίους αὐτοὺς γάμους».

Ἡ Λουκία Ἀλβάνα Ἀβογάδρο ἀπέθανε νέα, μὴ δυνηθεῖσα νὰ ἐπιζήσῃ τοῦ ἐπίσης εἰς νέαν ἡλικίαν ἀποθανόντος συζύγου της, εἰς τὸν νεκρόν της δὲ ἀπεδόθησαν τιμαί, ἀποδιδόμεναι εἰς τὰς ἐξεχούσας ποιητικὰς προσωπικότητας.

Τὸ ὄνομά της κατέλαβε θέσιν τιμητικὴν εἰς τὴν γυναικείαν φιλολογικὴν ἱστορίαν τῆς Ἰταλίας, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ ἀπαγορεύεται καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ τὴν θεωρῶμεν ἰδικήν μας, καὶ νὰ καυχώμεθα, διότι πρὸ τριῶν ἤδη αἰώνων αἱ Ἑλληνίδες, αἱ τυχοῦσαι μορφώσεως καὶ ἀνατροφῆς, μακρὰν τῶν δουλικῶν παραδόσεων, ὑπὸ τὰς ὁποίας ὡς ζωόφυτα ηὔξανον αἱ γυναῖκες τῶν δούλων τότε ἀδελφῶν των, ἀνεδείχθησαν ἐφάμιλλοι τῶν ξένων.

Ὁ κ. Ἀνδρόνικος Δημητρακόπουλος εἰς τεῦχός τι, ἐκδοθὲν ὑπ' αὐτοῦ ἐν Λειψίᾳ, ὑπὸ τὸν τίτλον· «Προσθῆκαι καὶ διορθώσεις εἰς τὴν Νεοελληνικὴν Φιλολογίαν Κ. Σάθα», ἐπικρίνει τὸν συγγραφέα, διότι περιλαμβάνει καὶ τὴν βιογραφίαν τοῦ Φραγκίσκου Ἀλβάνα, ἐκ τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ οἴκου τῶν Ἀλβανῶν, εἰς τὴν Νεοελληνικὴν Φιλολογίαν ἐν ταῖς *βιογραφίαις τῶν ἐν τοῖς γράμμασι διαλαμψάντων Ἑλλήνων*, λέγων ὅτι *οὗτοι*, οἱ Ἀλβάναι δηλ. *πρέπει νὰ ἐξαλειφθῶσιν ἐκ τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας, ἵνα μὴ διαμαρτυρηθῶσιν οἱ Ἰταλοὶ καθ' ἡμῶν.*

Ὁ ἐπικριτὴς τοῦ Σάθα ἔχει ἄδικον. Ἡ δούλη τότε Ἑλλάς, τῆς ὁποίας τὰ πατριωτικώτερα καὶ φιλελευθερώτερα τέκνα ἐξεπατρίζοντο ἀκριβῶς, διότι δὲν ἠνείχοντο τὸν δουλοπρεπῆ καὶ ψοφοδεῆ βίον, ὅστις τοῖς ἐπεβάλλετο παρὰ τοῦ κατακτητοῦ, θὰ διέγραφεν ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν τέκνων της τὰ ὡραιότερα καὶ εὐγενέστερα ὀνόματα; Ἐὰν δ' ὑποτεθῇ ἔτι, ὅτι τινὰ τούτων μὲ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων ἐλησμόνησαν τὴν δούλην καὶ ἄστημον τότε μητέρα, θὰ ἐπετρέπετο ἄρα εἰς αὐτήν, ἐλευθέραν καὶ πολιτισμένην σήμερον, νὰ ἀπαρνηθῇ τὴν μητρότητά της καὶ νὰ ἀποστερήσῃ οἰκειοθελῶς ἀπὸ τοῦ πενιχροῦ διαδήματος, τὸ ὁποῖον τὰ νεώτερα τέκνα της τῇ ἔπλεξαν, λίθους πολυτίμους τοιαύτης ἀξίας;

Ἡμεῖς ἐν παράπονον ἔχομεν κατὰ τοῦ Κ. Σάθα, ὅτι ἐνῶ ἔγραψε περὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἀλβανῶν, δὲν ἠξίωσε γραμμῶν τινων καὶ τὴν Λουκίαν Ἀλβάνα, ἣν οἱ Ἰταλοὶ τόσον περιφανῶς ἐτίμησαν, τάξαντες μεταξὺ τῶν διαπρεπῶν γυναικῶν των.

(Ἐκ τοῦ ε'. τεύχους τῆς Ἱστορίας τῶν Συγχρόνων Ἑλληνίδων).

ΔΙΕΘΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΒΡΥΞΕΛΛΩΝ

Τὸ Διεθνὲς Γυναικεῖον Συνέδριον τῶν Βρυξελλῶν συνῆλθε κατὰ τὰ προαγγελθέντα τὸν λήξαντα Αὔγουστον. Ἄπαξ ἔτι παρετηρήθη ἡ τελεία ἐπιτυχία συναθροίσεως διοργανωθείσης καὶ προεδρευομένης παρὰ γυναικῶν.

Τὸ Συνέδριον τῶν Βρυξελλῶν δὲν δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὡμοίαζε καὶ κατ' ἐλάχιστον ἔστω πρὸς τὸ τοῦ 1896 τῶν Παρισίων. Δυνάμεθα μάλιστα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἦτο ὅλως τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ. Τὸ Συνέδριον τῶν Παρισίων ἦτο δημόσιον. Τὸ τῶν Βρυξελλῶν ἰδιωτικόν. Εἰς Παρισίους ἡ μεγάλη αἴθουσα τῶν Ἑταιρειῶν τῶν Γραμμάτων ἦτο ἀνεπαρκὴς ὅπως περιλάβῃ τὸν κόσμον, ὃν εἵλκυσεν ἐκεῖ ἡ κοινὴ περιέργεια, εἰς τὰς Βρυξέλλας οἱ ἀρχηγοὶ τῶν γυναικοφίλων μερίδων ἀπετέλουν τὸ μόνον ἀκροατήριον. Εἰς Παρισίους αἱ συζητήσεις ἦσαν θορυβώδεις, πεισματώδεις καὶ ἐπιθετικαί, εἰς τὰς Βρυξέλλας τάξις καὶ ἡσυχία ἐπεκράτει εἰς τὰς συνεδρίας. Αἱ συζητήσεις δὲν εἶχον ἐδῶ ὡς συμπέρασμα καμμίαν εὐχήν, οὐδεμία γνώμη ἐτίθετο εἰς ψηφοφορίαν, οὐδεμία ἀπόφασις ἐλαμβάνετο. Τέλος τὸ Συνέδριον τῶν Παρισίων ἦτο δημοτικόν, ἦτο συνέδριον προπαγάνδας. Τὸ ἄλλο ἦτο συνέδριον μελέτης.

Καὶ ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐκεῖνο ἦτο κακὸν καὶ τοῦτο καλόν. Ποσῶς. Ἡ γυναικεία κίνησις δὲν δύναται ἢ νὰ παρακολουθῇ τὰς κοινωνικὰς συνθήκας καὶ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τῆς χώρας, εἰς ἣν εὑρίσκεται. Εἰς τὴν Ὁλλανδίαν τὸ προσεχὲς ἔτος τὸ Συνέδριον θὰ παρουσιάσῃ ἰδίαν φυσιογνωμίαν, ἰδίαν μορφήν. Ἡ ὁμοιότης καὶ ἐὰν ἦτο δυνατή, δὲν θὰ ἦτο εὐκτέα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ.

Τὸ βελγικὸν Συνέδριον ἔλαβον ἐπιχορήγησιν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως. Ἐπὶ πλέον ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Μεγάρου τῶν Ἀκαδημιῶν καταστόλιστος ἀπὸ εἰκόνας καὶ ἀγάλματα ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσίν των. Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰ γυναικεῖα χρονικὰ συνεκλήθη ἐπίσημος συνάθροισις γυναικῶν εἰς ἐπίσημον δημόσιον οἴκημα. Ὁ βελγικὸς καὶ γαλλικὸς τύπος ἐδημοσίευσε τὰς ἐργασίας των καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐπετεύχθησαν ἄριστα ἀποτελέσματα.

Οἱ προοδευτικοὶ εὗρον τὸ Συνέδριον τῶν Βρυξελλῶν πολὺ μετριημένον, πολὺ συντηρητικόν, ὅπως οἱ συντηρητικοὶ εὗρον τὸ Παρισινὸν Συνέδριον πολὺ αὐθαίρετον καὶ τολμηρόν.

Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Συνεδρίου κατηναλώθη ὁλόκληρος εἰς προσφωνήσεις τοῦ Προεδρείου, τοῦ ὁποίου προΐστατο ἡ δικηγόρος Μαρία Ποπελὲν καὶ ἀντιφωνήσεις τῶν ξένων ἐπιτίμων προέδρων, αἵτινες ἔλαβον ἐναλλὰξ τὸν λόγον ὡς ἑξῆς· ἡ κ. Φερὲς Δερὲμ διὰ τὴν Γαλλίαν, ἡ κ. Λίνα Μόργενστερ διὰ τὴν Γερμανίαν, ἡ κ. Tenwik Miller, διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ἡ κ. Μαρία Μαρτὲν διὰ τὴν Ἱσπανίαν καὶ ὁ κ. Bajer διὰ τὴν Δανίαν. Τὰς προσφωνήσεις καὶ ἀντιφωνήσεις ἐπηκολούθησε συναυλία κυριῶν.

Τὴν ἐπαύριον ἤρχισαν αἱ συζητήσεις ἐπὶ τῶν ἀκολούθων θεμάτων. *Τοῦ δικαιώματος τῆς Γυναικὸς νὰ παρίσταται ὡς μάρτυς εἰς πολιτικὰς πράξεις, νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς οἰκογενειακὰ συμβούλια, νὰ εἶναι κηδεμών.* Τὰς συζητήσεις ἐπὶ τῶν ἄνω θεμάτων διεδέχθη ἐπίσκεψις τῶν μελῶν εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν Βρυξελλῶν καὶ πρόγευμα μεγαλοπρεπὲς παραταθὲν εἰς τὸ Ἀποικιακὸν Μέγαρον.

Τὴν ἐπαύριον αἱ συζητήσεις περιεστράφησαν εἰς τὴν *ἐλευθερίαν τῆς ἐρδασίας, εἰς τὴν ἐλευθέραν ἐπίδοσιν τῆς γυναικὸς εἰς πᾶν ἐπάγγελμα, εἰς τὴν ἐξ ἴσου πρὸς τὸν ἄνδρα ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας της.*

Κατὰ τὰς ὑπολειφθείσας τρεῖς ἡμέρας αἱ συζητήσεις ἐσυνεχίσθησαν ἐπὶ τῶν ἀκολούθων ζητημάτων: Τοῦ δικαιώματος τῆς ἐκλογῆς τῶν γυναικῶν ὡς ἐμποροδικῶν, ὡς μελῶν δημοτικῶν συμβουλίων καὶ ὡς μελῶν βιομηχανικῶν ἑταιριῶν, ἐπίσης ὡς συμβούλων τῶν δημοτικῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων.

Τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου ἐπεσφράγισε συζήτησις ἐπὶ τῆς ἐξαπλώσεως τῆς Γυναικείας Ἀλληλεγγύης διὰ τῆς συστάσεως Συνδικάτου τῆς Γυναικείας Δημοσιογραφίας καὶ πάντων τῶν ἐργαζομένων ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης τῆς γυναικός

Ἐν Βρυξέλλαις. *Μαρία Μαρτέν.*

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ μακροβιότης τῶν γυναικῶν. Κατὰ τὰς τελευταίας στατιστικὰς ἡ μακροβιότης τῶν γυναικῶν εἶναι πολὺ μεγαλητέρα τῆς τῶν ἀνδρῶν. Εἰς Γαλλίαν ἐπὶ 213 ἀνθρώπων ἡλικίας 100 ἐτῶν, 147 εἶναι γυναῖκες καὶ 66 μόνον ἄνδρες. Εἰς τὴν Γερμανίαν ἐπὶ πληθυσμοῦ 100 χιλ. κατοίκων ὑπάρχουν ὀγδοηκοντοῦται 5,035 ἄνδρες ἀπέναντι 6,570 γυναικῶν, ἐνενήκοντα δὲ ἐτῶν 330 ἄνδρες καὶ 471 γυναῖκες. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἡλικίας 100 ἐτῶν ὑπάρχουν 43 γυναῖκες καὶ 23 ἄνδρες. Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ζοῦν 3981 ἄνθρωποι 100 ἐτῶν. Ἐκ τούτων 2583 εἶναι γυναῖκες καὶ 1398 ἄνδρες. Ἡ μακροβιότης τῆς γυναικὸς ἀποδίδεται εἰς τὸν ἐγκρατέστερον καὶ τακτικώτερον αὐτῆς βίον.

Θνησιμότης πόλεων. Ἡ πόλις τοῦ κόσμου, ἣν ἡ στατιστικὴ ἀναδεικνύει ὡς τὴν μᾶλλον ἐπιρρεπῆ εἰς μέγαν ἀριθμὸν θανάτων εἶναι ἡ Ρὲμς μὲ ἀναλογίαν 29 θανάτων ἐπὶ 100 κατοίκων. Τὸ Δουβλῖνον ἕπεται μὲ ἀναλογίαν 27 θανάτων ἐπὶ 100, ἡ Νέα Ὑόρκη μὲ 26 καὶ 51, ἡ Βιέννη μὲ 25, οἱ Παρίσιοι μὲ 24 καὶ ἥμισυ, τὸ Βερολῖνον μὲ 20, τὸ Λονδῖνον μὲ 19 καὶ τὸ Σικάγον μὲ 18. Εἰς τὴν Μινεάπολιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀποθνήσκουν μόνον 10 ἐπὶ 1000 κατοίκων κατ' ἔτος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Καν Λ. Μ. Ὑπάτην. Εἶχε σταλῆ ἐπὶ συστάσει; Οὐδὲν ἐλήφθη.—Ἡ ἔκδοσις εἶχε διακοπῆ τὸν Αὔγουστον, ὡς γίνεται κατ' ἔτος. Δα Μ. Β Ροστόβιον. Δὲν ἔλαβον ποτὲ τὸ ποσόν, περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ κάμνετε λόγον. Πῶς τὸ ἐστείλατε; Δώσατέ μοι, παρακαλῶ, πληροφορίας. Δα Ο. Γ. Μελίτην. Ἐγένετο κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. Ὅ,τι ἄλλο στείλετε καὶ θεωρηθῇ κατάλληλον θὰ δημοσιευθῇ εὐχαρίστως. Δα Ε. Δ. Πάτρας. Ἐλπίζω ὅτι ἐνεγράφη.—Κον Δ. Γ. Κων)πολιν. Ἕνεκα ἀπουσίας μου εἰς τὰ λουτρὰ δὲν ἐφρόντισα ἐγκαίρως.—Δα Αν Κ. Ἀδριανούπολιν. Βεβαίως εἰς Ἀθήνας. Ἀπαιτοῦνται δύο ἔτη. Κο-

5 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 5

PAUL BOURGET

Ο ΔΑΥΪΔ

Μὲ εἶχε τόσον συγκινήσει ὁ πόνος τῆς γυναικός του, ὥστε τῆς ἔστειλα ἀμέσως τὴν ἀπάντησιν τοῦ συζύγου της, προσθέσας ὑπ' αὐτήν, θάρρος! Ἡ δυστυχὴς ἐπερίμενε τὴν ἄφιξίν μου ὡς τὴν τοῦ μεσίου, μόνη της δὲ μοῦ ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ὠχρά, τρέμουσα μὲ ὀδήγησε μέχρι τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Κλουέ. Δὲν θὰ μοῦ κρύψετε τίποτε ἀπὸ ὅ,τι θὰ σᾶς εἴπῃ καὶ ἐὰν ἀκόμη σᾶς ἀπαγγείλῃ τὴν καταδίκην τοῦ δυστυχοῦς τέκνου μου. . . .

Εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐργαστήριον βαθύτατα συγκεκινημένος ἀπὸ τὸ τελευταῖον αὐτὸ τῆς μητρὸς παράπονον, ὡς καὶ ἀπὸ τὸ ἠθικὸν μυστήριον, τὸ ὁποῖον περιεκάλυπτεν αὐτό. Ὅτι ἡ περιπαθὴς ἀγάπη τοῦ ὡραίου καταστρέφει εἴς τινας καλλιτέχνας τὸ αἴσθημα τῆς ἁπλῆς φιλανθρωπίας, τὸ ἐγνώριζα πρὸ πολλοῦ. Ἀλλὰ νὰ διαφθείρῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὴν ἀνθρωπίνην ψυχήν, ὥστε νὰ μένῃ ἀναίσθητος πρὸ τῆς υἱικῆς στοργῆς, τῆς ἐμφύτου εἰς πᾶν ὄν λογικόν, τοῦτο μοὶ ἐφαίνετο παράδοξον. Ἀκατανόητος ἐπίσης μοὶ ἐφαίνετο ἡ στειρότης τῆς δημιουργικῆς δυνάμεως τοῦ ἀνθρώπου, ἕνεκεν ἀκριβῶς τῆς πατρικῆς αὐτῆς ἀπογοητεύσεως. Ἡ θέα τοῦ Κλουὲ ἐν τούτοις δὲν μοὶ ἀφῆκε δισταγμὸν εἰς τοὺς ἄνω ἐνδοιασμούς μου. Ἡ μεταβολὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μὲ ἐτρόμαζε. Τὸν εἴξευρα ἀθλητήν, ἥσυχον, φιλομειδῆ, ὑπερήφανον διὰ τὴν ρώμην του, καὶ ἀήττητον ἐν τῇ ζωῇ καὶ τὸν ἐπανεύρισκα, νευροπαθῆ, ἀνήσυχον, ταραγμένον, γηράσαντα κατὰ δέκα ἔτη, μὲ τὸ βλέμμα ὀργίλον, μὲ τὰς κινήσεις ἀποτόμους. Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἐπίσης ἀσπρίσει καὶ τὸ πρόσωπόν του εἶχε ρυτιδωθῆ. Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν εἶχεν ἀλλάξει, ὁ Ὑβ ἦτο πάντοτε ὁ ἴδιος εἰς τὸ ζήτημα τῆς εὐθύτητος καὶ τῆς εἰλικρινείας. Τὸ μόνον λοιπὸν ἀσφαλὲς καὶ βέβαιον μέσον νὰ μάθω τί ἐσκέπτετο διὰ τὸ τέκνον του, ἦτο νὰ τοῦ τὸ ἐρωτήσω κατ' εὐθεῖαν, χωρὶς περιστροφάς.

— Εἰξεύρω, ὅτι ὑπέστης μεγάλην δοκιμασίαν, τῷ εἶπον. Καὶ ἐὰν δὲν σοῦ ἔγραψα, αἰτία εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχουν φράσεις ἐκδηλωτικαὶ τῆς λύπης, ἣν προξενοῦν δυστυχήματά τινα.

—Καὶ ἐγώ, ἀπήντησε, δὲν σου ἔγραψα, διότι δὲν εὕρισκα λέξεις νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν δυστυχίαν μου αὐτήν. Ἡ Λαύρα μοῦ εἶπεν ὅτι τὴν ἐπεσκέφθης προχθές. . . . Εἶδες τὸ μικρόν;

Ὦ! μὲ πόσην ἐμπαθῆ σκιότητα ἐξεστόμισε τὴν φράσιν αὐτήν. Ἠσθάνθην ὅτι ἐκοκκίνησα ὅλος καὶ ἀπήντησα μετ' ἀμηχανίας. Τὸ δυστυχισμένον! Πόσον οἰκτον θὰ σοῦ ἐμπνέῃ, ἀγαπητέ μου Ὑβ. Ποία δοκιμασία δι' ἀνθρώπινον πλάσμα νὰ δέχηται τὴν ζωὴν ὑπὸ τοιούτους ὅρους . . . .

—Οἶκτον! Οἶκτον! ἀπήντησε μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς στεγνούς, μὲ τὸ πρόσωπον συνεσπασμένον εἰς ἐναγώνιον πόνον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆρχε τόση ὀργὴ καὶ τόσον μῖσος, ἀλλὰ καὶ τόσαι τύψεις συνειδήσεως ἐνταῦτῷ.

Κ. Σ. Βατούμ. Ἐλήφθηταν. Δα Τ. Κ. Μεσολόγγιον. Ἀκριβῶς πρὸ τῆς ἐν Λουτρακίῳ ἀναχωρήσεώς μου, σᾶς ἔγραψα μακρὰν ἐπιστολὴν εἰς ἀπάντησιν τῆς ἰδικῆς σας. Πῶς συμβαίνει νὰ μὴ ἐλήφθη· γράφω καὶ πάλιν. Καν Εὐ. Σ. Βάρναν. Οὐδὲν ἐλήφθη οὔτε ἐκ Πειραιῶς, οὔτε ἄλλοθεν. Ἀναμένω ἀνυπομόνως. Κον Π. Μ. Γαλαξείδιον. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 35 ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Κον Ν.Α.Ψ. Χῖον. Ἐδημοσιεύθη εὐχαριστως καὶ ἔκαμε πολὺ καλὴν ἐντύπωσιν. Καν Β.Τσ. Φιλιατρά. Ἐνεγράφητε. Ἀποστειλατε συνδρομήν. Καν Μ. Ν. Μασσαλίαν. Κατάλογος νέων συνδρομητριῶν ἐλείφθη. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Κον Μ. Π. Κάϊρον. Ἐστάλησαν πάντα τὰ ζητούμενα φύλλα. Ἐὰν νομίζητε συμφερωτέραν τὴν πρόσληψιν εἰδικοῦ διανομέως, πράξατέ το. Εὐχαριτῶ δι' εὐγενεῖς ἐνεργείας σας. Ἀπὸ 9 Ὀκτωβρίου θὰ ἔχωμεν γενικὰς μεταρρυθμίσεις καὶ βελτιώσεις εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν, χωρὶς ὅμως αὔξησιν συνδρομῆς. Ἐπιφυλάσσομεν ἐκπλείξεις εἰς τὰς ἀναγνωστριας μας. Δα Μ. Μ Κέαν Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 10 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ζητούμενα φύλλα ἀποστέλλονται. Κον Δ.Β. Πύργον. Δὲν ἐλαμβάνετε τὸ φύλλον, διότι ἡ Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν διακόπτει πάντοτε τὴν ἔκδοσίν της κατὰ τὸν μῆνα Αὔγουστον. Καν Π.Ζ. Ὀλτένιτζαν. Φύλλα ἀπεστάλησαν εὐχαρίστως. Κον Θ.Γ. Βάρναν. Γράφομεν. Δα Μ.Μ. Βραΐλαν. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 80 ἐλήφθη. Εὐχαριστίας θερμὰς δι' εὐγενῆ φροντίδα. Μόλις ἐπέστρεψα. Θὰ φροντίσω ἀμέσως καὶ θὰ σᾶς γράψω. Δα Λ.Χ. Σουλινᾶ. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 40 ἐλήφθη. Γράφω ἐπίσης ἀμέσως. Θερμὴν εὐγνωμοσύνην. Καν Αἰ. Δ Λονδῖνον. Διατὶ ὄχι; ἀφοῦ αἱ ἐκεῖ συνδρομήτριαι τὸ θέλουν. Κας Π.Μ. Πύλον, Εἰ. Μ. Ἀθήνας, Κ.Δ. Κάϊρον, Α.Α. Ροστόβιον, Ε.Θ. Παρισίους, Α.Α. Αἴγιναν, Ε.Μ. Αἴγιον, Θ.Δ.Σ. Μανσούραν, Γ.Δ. Λιβόρνον, Αἰ. Μ.Μ. Πάτρας. Εὐ. Σκλ. Ἀργοστόλιον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ῥουλὸ ψητό. Λαμβάνετε μίαν καλὴν φέταν ἢ καὶ περισσοτέρας κρέατος. Τὰς κτυπᾶτε. Χωριστὰ κόπτετε ὀλίγον κημάν, τρίβετε εἰς τὸν τρίφτην δύο κρομμύδια καὶ 3 καρότα. Τὰ κοκινίζετε μὲ βούτυρον, τὰ ἀνακατεύετε μὲ τὸν κημᾶν σας, προσθέτετε μαϊτανὸ ψιλοκομμένο ἀρκετό, καὶ 1 ἢ 2 αὐγὰ ἀναλόγως τῆς φέτας σας. Στρώνετε τὸ μεῖγμά σας ἐπάνω εἰς τὴν φέταν τοῦ κρέατος, τὴν τυλίσσετε, τὴν δένετε μὲ κλωστὴν καὶ τὴν τυγανίζετε μὲ ἀνάλογον βούτυρον. Μετὰ ταῦτα τὴν βάζετε εἰς τὸ τέντζερι καὶ προσθέτετε κρασὶ καὶ ντομάτα καὶ τὴν σιγοψήνετε. Ὅταν εἶναι ἕτοιμον, λύετε τὴν κλωστήν, τὸ κόπτετε εἰς τεμάχια καὶ τὸ γαρνίρετε ἢ μὲ πατάτες τηγανιστὲς ἢ μὲ χόρτα σωτέ.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἄμεσος θεραπεία ἐγκαυμάτων. Τὰ ἰσχυρότερα ἐγκαύματα θεραπεύονται αὐτοστιγμεὶ διὰ τοῦ ἀκολούθου τρόπου. Ἔχετε διάλυσιν 2 γρ. ὀπίου μετὰ 5 ἑκατολίτρων οἰνοπνεύματος. Βρέχετε μὲ πτερὸν διὰ τῆς διαλύσεως ταύτης ὅλς τὸ ἔγκαυμά σας. Ἐπίσης τὰ ἐγκαύματα θεραπεύονται ἐὰν βυθίσητε τὸ πάσχον μέρος εἰς γάλα βόειον βρασμένον καὶ ψυχρανθέν.

Πῶς γνωρίζεται τὸ νερωμένον γάλα. Βυθίζετε μίαν καθαρὰν καλτσοβελόναν ἐντὸς τοῦ γάλακτος. Τὸ ἀγνὸν γάλα θὰ μείνῃ ἐπὶ τῆς βελόνης σας. Τὸ νοθευμένον ὄχι.

Τὰ περισσεύματα τῶν φαγητῶν. Τὰ περισσεύοντα φαγητὰ δὲν πρέπει νὰ τρώγωνται ἐὰν δὲν ξαναζεσταθοῦν, διότι πληθὺς μικροβίων ἀναπτύσσονται ἐπ' αὐτῶν. Πατάτες κρύες εἶναι πάντοτε ἡ εὐκολωτέρα ἑστία ἀναπτύξεως μικροβίων φθίσεως.

Πῶς καθαρίζονται χάνδρινα ἀντικείμενα, πασμαντερά. Τρίψατε μὲ ἓν κομμάτι ψύχας ψωμὶ καὶ βουρτζίσατε κατόπιν.

Χρησιμότης τῶν φύλλων τῆς ντομάτας. Τὰ πράσινα φύλλα τῆς ντομάτας, βραζόμενα, δίδουν ζωμὸν μὲ τὸν ὁποῖον βρέχουν τὰ φθειριῶντα δένδρα. Τὰ ἀπαλλάσσει ἀμέσως ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπιβλαβῆ ἔντομα.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομάς των νὰ σπεύσουν *ἐπὶ τέλους* νὰ ἀποστείλουν αὐτάς. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. ἀνταποκριτρίας ὡς καὶ πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτάς μας νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἴσπραξιν καὶ ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων, διότι ἡ ἀταξία αὐτὴ τῶν εἰσπράξεων καταντᾷ ἀνυπόφορος.

Κυρία μέσης ἡλικίας, φέρουσα καλὰς συστάσεις καὶ συνιστωμένη καὶ παρ' ἡμῖν προσφέρεται νὰ συνοδεύῃ παιδιὰ ἢ δεσποινίδας εἰς τὸν περίπατον.

Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

—Ναί· Ἔχεις δίκαιον, προσέθηκεν. Ὁ οἶκτος εἶναι τὸ μόνον αἴσθημα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ τὸ παιδί αὐτό, τὸ παιδί μας.... Ἀλλ' ἐὰν εἴξευρες πόσον σκληρὸν εἶναι δι' ἕνα πατέρα νὰ αἰσθάνεται ὅτι ὁ υἱός του μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του θὰ εἶναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ γενικοῦ οἴκτου καὶ ἰδίως δι' ἐμὲ ὅστις ἐξανιστάμην πάντοτε κατὰ μόνης τῆς ἰδέας ὅτι ἠδύνατό τις νὰ μὲ οἰκτείρῃ δι' ὅ,τι δήποτε. Εἰπέ με ὅσον θέλῃς ὑπερήφανον. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν μένει ὀρθὸς εἰς τὴν ζωὴν χωρὶς ὑπερηφάνειαν. Θὰ προτιμήσω ὅ,τι δήποτε κακὸν ἢ νὰ αἰσθάνωμαι ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ ἐμπνέει οἶκτον καὶ εἰς τὴν γυναῖκά μου αὐτὴν ἀκόμη, καὶ μισῶ τὸ πᾶν διότι ἐννοῶ ὅτι μοὶ ἀπονέμουν σήμερον τὴν ἐλεημοσύνην αὐτήν. Ὅσον δὲ καὶ ἂν σοῦ φανῇ τερατῶδες καὶ ἀπάνθρωπον, πίστευσε ὅτι δὲν αἰσθάνομαι τὸν οἶκτον αὐτόν, οὔτε δι' αὐτὸν τὸν δυστυχῆ Ἀλβέρτον. Δὲν ἠμπορῶ, ὄχι, δὲν θέλω.

Ἐπανεύρισκα εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτὴν τοῦ φίλου μου ἀπόφασιν ὅλον τὸν ἀκατανίκητον εἰδωλολατρικὸν φανατισμόν του τοῦ παρελθόντος μὲ δόσιν ὑπερτάτης σκληρότητος. Ὅ,τι ἔλεγε, τὸ ἐσκέπτετο ἀληθῶς· Ἡ ἀντίστασίς του κατὰ τῆς χριστιανικωτέρας τῶν συγκινήσεων ἦτο εἰλικρινής. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ὅλος ὑπερηφάνεια, ὅπως δὲν εἶναι ὅλος ἰδέα καὶ ὑπὲρ τὸν ἀπεγοητευμένον καλλιτέχνην, τὸν μὴ ἀποδεχόμενον τὴν ταπεινωτικὴν ἀτέλειαν τοῦ υἱοῦ του, τὴν ἀσχημίαν τῆς σαρκὸς αὐτῆς τῆς σαρκός του, τὸ ἐξ ἐνστίκτου ὃν ἔπαλλεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ὑϊ. Ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος ἐξηγείρετο ἀπειλητικὴ ὑπὸ τὰς ἐπαναστατικὰς τοῦ εἰδωλολάτρου ἰδέας. Αὐτὸ τὸ τερατῶδες, τὸ ἀπαίσιον μῖσος του ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ του ἐπρόδιδε τὴν ἐσωτερικὴν πάλην τῆς ψυχῆς του, ἥτις πολὺ πιθανόν, πολὺ ἐνδεχόμενον νὰ μετέβαλλε βραδύτερον τρόπον τοῦ πάσχειν καὶ αἰσθάνεσθαι.

Ὅπως δήποτε εἶχε τελειώσει τὴν ἐμπιστευτικὴν ταύτην ἐξομολόγησίν του, ἥτις ἀπετέλει καταπληκτικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν τῆς συζύγου του. Ἐβάδιζε νευρικὸς εἰς τὸ ἐργαστήριον, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο περιτετυλιγμένος εἰς βρεγμένην ὀθόνην εἰς λευκὸς ὄγκος. Ἦτο αὐτὸ τὸ μυστηριῶδες ἄγαλμα, τὸ ὁποῖον ἡ κ. Κλουὲ ἐπεθύμει νὰ μάθῃ, ἂν θὰ ἐτελείωνε τέλος. Ὁ Ὑϊ προσέθηκεν.

—Βλέπεις. Δὲν ἔχω τίποτε νέον νὰ σοῦ δείξω, ἐγὼ ὅστις εἰς ἄλλας περιστάσεις θὰ εἶχα ἐργασθῆ τόσον. Ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ὑποφέρῃ, προσβάλλεται εἰς τὸ λεπτότερον σημεῖον τῆς ἰδιοφυοῦς του δυνάμεως. Ἡ ἰδική μου δύναμις ἦτο εἰς τὴν τέχνην μου καὶ ἐπὶ τρία ἔτη,—ἤκουσας καλὰ—ἐπὶ τρία ἔτη..εὐρέθην ἐν πλήρει ἀνικανότητι, ἐν πλήρει ἀδυναμίᾳ. Δὲν ἐγνώρισες σὺ ποτὲ τὸ τοιοῦτο, τὴν ἀποκλειστικὴν καὶ μονομερῆ προσήλωσιν εἰς μίαν ἰδέαν, ἡ ὁποία δὲν σέ ἀφίνει νὰ σκεφθῇς τίποτε ἄλλο, νὰ παρακολουθήσῃς ἓν ὄνειρον, νὰ ἐκδηλώσῃς μίαν θέλησιν. Ἔπειτα ἀφότου τὸ παιδὶ αὐτὸ ἐγεννήθη, ἐσχηματίσθη ἐν ἐμοὶ ἡ περίεργος πεποίθησις, ὅτι θὰ ἤρχιζα πλέον νὰ πληρόνω διὰ τὴν παλαιάν μου εὐτυχίαν, ὅτι οὐδὲν θὰ κατώρθουν πλέον εἰς τὸ μέλλον... ἐννοεῖς; Ἄλλοι διασημότεροι ἐμοῦ κατασυνετρίβησαν ἀπὸ τὴν ἰδέαν ταύτην, ὅτι μετὰ τῆς παρερχομένης νεότητος παρήρχετο συγχρόνως καὶ ἡ δημιουργική των δύναμις. Ὁ Musset εὐθὺς ὡς ὑπηρέτη τὸ τριακοστὸν ἔτος ἔπαυσε νὰ γράφῃ. Ἀλλὰ καὶ ἀκόμη ὅσοι μεταξὺ ἡμῶν ἐξακολουθοῦν νὰ ἐργάζωνται μὲ λευκὰς τρίχας, ὑποθέτεις ὅτι δὲν διῆλθον ὅλοι τὴν κρίσιμον αὐτὴν περίοδον τῆς ἀμφιβολίας;

(ἀκολουθεῖ)